

ницата, и отъ която друго не ся разбираше освенъ думы прощалии.

Барвара се стресна на тѣзи думы и завчасъ помисли за обичный свой Якинть.

— Да ли ще бжде той? помисли въ себе си нещастната мома, да ли той дума тѣзи прощалны думы? да . . . да . . . неговъ е гласъ!

Нещастницата! Мечтаиѣта ѣ правяхъ ѣкъ да зема единъ дѣтински гласъ на пѣйный любовникъ.

Слѣдъ каго колесницата забиколи почти сичкій градъ и когато нощъта вече простре тъмнѣтъ сѣнкѣ презъ други врата влезе пакъ въ града и препускомъ отиде та влезе въ мѣнастыря на боситъ Кармелитани.

Отъ блесъка на свѣтитъ момата завчасъ позна какво беше мѣстото дѣто влезе и измамѣтъ който баща ѣ беше скроилъ за нея.

Сърцето ѣ испусна въздишкѣ отъ жалость, и сълизитъ рукнахъ да умокрятъ странитъ ѣ. Плачишкомъ възлезе събѣжъ, послѣ и оная презъ която който възлезе и вече отъ мѣнастыря не излиза. Звънитъ дрънкахъ въ сичката имъ сила, може, за да обявѣтъ на благочестивото мѣнастырско общество за дохожданието въ туй свято мѣсто и на еще една жертва, отъ многото онѣзи, които фанатическо и религиозно заблужденіе праща въ олгара на жертвенника.

Мѣнастырскитъ врата ся затворихъ и ся отворихъ слѣдъ нѣколко минути пакъ, за да излезе Князътъ, който щомъ възлезе на колесницата и рече на Петра: на палата.

Излишно е да повтарямъ тукъ, защото на друго мѣсто вече казахъ, че за сичкитъ тѣзи случаи ми ся съобщихъ една часть отъ Франческа и друга часть отъ сѣщій